

[Korsgaard.]

en Række af de Foranstaltninger, som man er tilbøjelig til at finde fortrinlige, at de maa købes paa et eller andet Grundlag og i Almindelighed slet ikke er den gode Forretning, man vil gøre dem til.

Om Ændringsforslagene har jeg ikke mere at sige, men saa har jeg et Par Samraad.

Det ene Samraad kan jeg komme hurtigt over, for den paagældende Minister er her ikke, og jeg kan altsaa gaa ud fra, at der ikke vil blive svaret. Det drejer sig om Finanslovens § 22, altsaa om Marineministeriet, hvor der i Kraft af en Finanslovsbeslutning, en Beslutning, der senere blev tiltraadt af Rigsdagen, blev givet 400 000 Kr. til Matherne . . .

Formanden: Jeg vil gerne gøre opmærksom paa, at den højtærede Handelsminister i Øjeblikket her i Salen repræsenterer Finansministeren, der er Stedfortræder for Forsvarsministeren, som er syg, og at Taleren altsaa udmærket kan fortsætte ud fra den Forudsætning, at Regeringen er repræsenteret, saaledes som det er nødvendigt, for at Forhandlingerne om denne Sag kan finde Sted.

Korsgaard: Jeg takker den højtærede Formand for Oplysningen. Det er mig en stor Beroligelse, at den højtærede Handelsminister altsaa i Situationen kan repræsentere et hvilket som helst Ministerium; det giver mig Sikkerhed for, at jeg vil faa et Svar, der i enhver Henseende vil vise, at Ministeren fuldkommen behersker det paagældende Emne.

Men altsaa, det, det drejer sig om, var, at man gav en Bevilling paa 400 000 Kr., for saa vidt en forøget Bevilling, til Marineministeriet, og jo altsaa ogsaa en forøget Forsvarsudgift, en Udgift ud over de Penge, der var regnet med i den Overenskomst, som blev sluttet, vistnok i 1933, om de militære Forhold, mellem Partiet Venstre paa den ene Side og Regeringspartierne paa den anden Side. Med Forslaget om denne Bevilling fulgte Bilag, og i et af disse Bilag var angivet, at man kunde ønske, samtidig med at man fik disse Penge, at lave forskellige af Organisationslovens Paragrafer om.

Det, der for mig er Kærnepunktet i denne Sag, er ikke de 400 000 Kr., men det er, at man vilde lave Organisationsloven om, og man har yderligere forsøgt herpaa gennem Normeringsloven for i Aar, men Forsøget er i hvert Fald ikke lykkedes fuldt ud.

Hvad der derimod er sket, er, at der gennem Kundgørelser er meddelt, at Finansudvalget har givet Tilslutning til en Ændring af denne Organisationslov. Jeg tror, det i høj Grad maa være i det samlede Finansudvalgs Interesse, uden Hensyn til om man tilhører det ene eller det andet Parti, at man er fuldkommen klar over Rækkevidden af det, man i en given Situation giver sin Tilslutning, og jeg mener, at man saa naturligt maa forlange af Ministeriet, at det klart giver til Kende gennem Hovedindstillingen, at dette at tiltræde et Forslag af denne Art tillige betyder en hel Del mere end det alene at skaffe de 400 000 Kr., som der har været Tale om. Jeg ønsker altsaa at paatale Forholdet. Jeg ønsker paa mit Partis Vegne at udtale, at det er en illoyal Anvendelse af den Tilslutning, som Finansudvalget og senere Rigsdagen har givet, og jeg haaber meget, at noget lignende ikke, i hvert Fald ikke ret tit, skal gentage sig.

Saa har jeg til sidst et andet Samraad, jeg gerne vil omtale; det drejer sig om Jernbanevæsenet, det er under § 16, Ministeriet for offentlige Arbejder. Der vil jeg gerne gøre den indledende Bemærkning, at det at drive Jernbane i Øjeblikket gennemgaaende ikke er nogen særdeles fin Forretning. Tidligere har det været saa fint, at Staten over for visse Baner har garanteret, at Aktiekapitalen skulde forrentes med en vis Minimumsrente. Dette er blevet en meget ubehagelig Garanti for Staten i hvert Fald i to Tilfælde — jeg ved ikke, om den har garanteret i flere Tilfælde —, nemlig først og fremmest over for Østjællandske Jernbane og i de senere Aar ogsaa over for Jernbanerne paa Lolland og Falster. For Banerne paa Lolland-Falster vises dette gennem selve Tillægsbevillingslovforslaget, idet der paa § 16 under Nr. 14 findes en Udgift paa 256 160 Kr. Jeg nævner i denne Forbindelse, at jeg jo ogsaa nok tror, at man gennem Statsforanstaltninger for de lolland-falsterske Jernbaners Vedkommende har bidraget sit til at gøre Banernes Drift saa lidet rentabel som efter Omstændighederne muligt, idet man jo har bygget en Bro dernede, der har kostet mange Penge, som unægtelig letter Vejtrafikken, men som paa den anden Side utvivlsomt ogsaa vanskeliggør det for Banerne at opretholde den Trafik, som de ellers vilde have. Men det er nu altsaa en Sag for sig, at man har paataget sig disse Forpligtelser med Hensyn til Forrentning af visse Baner.

Omvendt har Staten en enkelt Bane, af hvilken den hidtil har kunnet paaregne en sikker Indtægt, idet man har bortforpag-